

Ulazak u Pakistan nije bio kompliciran, ali su zato nevjerovatno loše prometnice opasne pokrajine Beluchistan usporile putovanje. Iako nismo planirali, morali smo nekoliko puta spavati pod vedrim nebom, a nakon gotovo 18 godina, došlo je i do prvog pada s Yamahe

Kroz Bin Ladenovo susjedstvo

PIŠE, VOZI I SNIMA: DARKO LABAŠ

Dižem se prvi, u hotelu još svi spavaju, osim dvije žene, a njihova odjeća mi se učinila poznatom. Da, i zlatni zubi! To su Turkmenke, poslovne žene na putu za Pakistan, gdje kupuju tekstil. Pitam ih za stanje tamo, a one odvrata zabrinutim glasom: mafija! Sigurno će vam uzeti motore! Na moje pitanje kako se onda njih dvije usude putovati tom zemljom, odgovaraju da ćemo mi motociklima biti upadljiviji. Mi smo za Pakistance bogati stranci! Ne marim baš za njihova upozorenja, čekam doručak, granica se otvara tek u 9 sati. Razdužujemo karnet, ovje-

ravamo putovnice, te prelazimo u Pakistan. Sada smo ovdje, u Pakistanu, u pakistanskom Beluchistanu! Prvi dojmovi su pozitivni. Nakon što smo prašnjavim putem iz Irana stigli do njihove carinske kontrole, sve je teklo glatko. Usporeno, ali bez problema. Službenici su nevjerovatno lijeni, ali ljubazni. I tako nam i dalje sve ide po planu: nakon 7 dana puta i 5.916 prijeđenih kilometara ulazimo u Islamsku Republiku Pakistan! Prvo granicu fotografiramo skrivećki, a kada smo uvidjeli da to nikog ne smeta, javno. Nitko nam ništa ne brani, fotografirati smijemo granice, policajce, sve što želimo. To vrijedi i za Iran, te kasnije za Indiju i Nepal.

Malo čudno, ali je tako. Još u dvorištu carine divimo se nakićenim, šarenim kamionima, kakve ćemo vidati u cijelom Pakistanu. Izlazimo iz carinske zone, oprezno, od sada treba voziti lijevom stranom. A to je jako, jako nezgodno, bar za mene. Imao sam velikih problema s tim. Svako jutro krenuo bih desnom stranom. Isto tako, nakon duljih ravnica bez prometa, uvijek bih završio na desnoj strani.

Iznenadeni smo novom dobrom cestom kroz pustinju Dasht-i-Tahlab. Stupić kraj ceste pokazuje nam da do Quette, glavnog grada pakistanskog Baluchistana, imamo 609 kilometara. Sitnica, mislimo, po ovako dobroj cesti bez prometa. Pustinja Sandy Desert pokazala nam se u svom najljepšem izdanju. Najprije kamena, pa pješčana, uz pokoju devu na horizontu, gdje se sivilo pijeska spaja s plavetnilom neba. Uskoro smo na prvoj policijskoj kontrolnoj točki, kakve će u Baluchistanu biti česte. U kućici od blata dobivamo bilježnicu u koju moramo upisati naše podatke.

Razgovaramo s Balučima, kojih se dosta skupilo, iako smo nasred pustinje. Nedugo zatim smo u klancu, cesta je dopola prekrivena pijeskom. I tako svakih nekoliko kilometara, preko moderne asfaltne ceste ponekad je pijesak dubok i do 20 centimetara. Nailazimo na razbijeni autobus, očito je naleteo na dinu koja je prešla preko ceste. Zaustavljamo se uz jedno jezero, ovdje ljudi dolaze po vodu. Svoje

Pakistan, Baluchistan - pustinja Dash-i-Tahlab

Pakistan, Baluchistan - pustinja Dash-i-Tahlab

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

Pakistan, Baluchistan - pustinja Dash-i-Tahlab

Yakmach

Yakmach - benzinska

Pakistan, Baluchistan - planine Ras Koh

Sandy Desert

kombije do maksimuma natovare kanistrima. U seoskoj trgovini kupujemo piće, hladnjake nemaju, piće se hladi u vodi. U Beluchistanu nema niti benzinskih, ili ih ima, ako tako mogu nazvati mjesta gdje smo popivali benzin. Toče nam ga iz kanistara ili iz plastičnih boca voćnih sokova. Pun je prljavštine, a motori sve to podnose dobro. Stoji preračunato oko 5 kuna za litru.

Pred nama je prizor kao iz bajke: dine dokle pogled seže, a u daljini obronci gorja Koh. Sve više se približavamo planinama. Cesta već davno nije onako idealna kakva je bila na ulazu u Pakistan. Potpuno je uska, asfalt je pun rupa. Rijetki kamioni, koji nam dolaze u susret, ne mare za nas. Ponašaju se kao da ne postojimo. Dva puta sam izlijetao na bankinu, dok nisam shvatio da ovdje vlada pravilo jačeg. Da se nisam sklonio, jednostavno bismo se direktno sudarili. A bankina je neravna, prekrivena

grubim kamenjem, pa sam se jedva održao na motoru. Od sada nadalje, kada mi se približava bilo kakvo vozilo, a pogotovo kamion ili autobus, stotinu metara prije mimoilaženja skrećemo na bankinu i zastajemo, cesta je dovoljno široka samo za jače od nas. Vozači nas pozdravljaju, mašu nam prijateljski i trube, ali, ako želimo ostati živi, moramo im se skloniti. Cesta postaje sve lošija, ponekad se pretvara u kaldrmu, a ponekad jednostavno nestaje, pa nekoliko stotina metara moramo proći na jedvite jade kroz mekani pijesak. Ali, zato je priroda fantastična, vozimo kroz planine Koh okružene pustinjskim pijeskom. Afganistanska granica udaljena je samo dvadesetak kilometara. I onda se desilo: uživajući tako u prirodnim ljepotama Baluchistana, po toj uskoj, momentalno ravnoj asfaltiranoj cesti bez prometa, vozio sam oko 80 km/h. Bila je to ravnica od nekoliko kilometara, a onda se naglo pojavio lijevi

zavoj. A iz tog lijevog zavoja pojavio se mali automobilčić, indijski Suzuki-Marutti, kakvi su ovdje i najčešći. Jurio je prema meni po sredini te uske ceste, ne smanjujući brzinu, ne mijenjajući smjer. Kamo sada? Najprije sam trebao shvatiti gdje sam, po kojoj strani moram voziti. Ta duga ravnica me zbunila, jednostavno sam zaboravio kao mnogo puta prije i poslije, da se moram držati lijevo. Nekoliko metara, prije nego sam se trebao susresti sa automobilom, trebalo je odlučiti kamo skrenuti. Skrenuo sam desno, na desnu bankinu – pogrešno! Da sam skrenuo lijevo, tj. na ispravnu stranu ceste, obzirom da sam u Pakistanu, situacija bi ionako ostala ista, jer Suzuki nimalo nije promijenio svoju putanju, niti brzinu. Uglavnom, na bankini sam skoro izravnao motor, ali nisam uspio, te sam odletio izvan ceste, u mekani pijesak. Motor se samo naslonio, nije niti pao do kraja, ja sam nalegao pored njega. Osim

što sam bio prljav, nije mi bilo baš ništa. Motoru sam savinuo mjenjač, potrgao staklo zadnjeg žmigavca i otrgnuo kofer sa nosača. Odmah se skupilo dosta Baluča pa je bilo laganog vratiti motor na cestu. Kofer sam povezao španerima, pa smo nastavili put. Yamaha je kod mene skoro 18 godina, a ovo je bio prvi pad sa nje. I

Planine Ras Koh

Shaikh Husain hotel

Shaikh Husain hotel

Ahmad Wal benzinska

Kroz Baluchistan

to baš u Baluchistanu! Kriva je vožnja lijevom stranom, na to se nikako nisam mogao priviknuti. No, završilo je više nego dobro, samo od sada moram biti koncentriraniji, jer osim u Pakistanu, i u Indiji i Nepal u vozi se lijevom stranom.

Pao je mrak, a cesta postaje više nego loša. Voziti dalje po život je opa-

sno, kamioni nas tjeraju izvan ceste, a mi ne vidimo jasno u kakvom je stanju bankina, kamo svako malo moramo izlijetati. Tako ništa od plana da danas stignemo do grada Nushki, gdje smo mislili naći hotel, a kamoli do Quette, što smo jutros planirali. Tako u divljini baluchistanskih planina nailazimo na Awami-Hotel. Ali, to je hotel koji se sastoji od samo jedne velike prostorije u kojoj ljudi jedu sjedeći na čilimima. Nas upućuju da idemo na spavanje van, pa se - nakon što smo odabrali mjesto - Georg i ja vraćamo u ovaj čudan hotel radi nabave večere. Jedino što smo mogli dobiti nekakav je čudan gulaš s onim njihovim kruhom u obliku palačinki. U sklopu «hotela» malena je trgovina, gdje smo kupili nešto za piće, vodu i sokove. Isto kao i u Iranu, niti u Pakistanu se ne može dobiti pivo. To smo pojeli, popričali sa Balučima koji su nas došli pogledati, te legli u toploj noći. Danas smo kroz divljinu Baluchistana prošli 443 kilometara.

Jutro je, spavali smo dobro, nitko nas u noći nije uznemirivao. Iako smo rekli da u Pakistanu niti slučajno nećemo spavati vani, drugo nam zaista nije preostalo. Dižem se prvi, na Yamahi saniram posljedice jučerašnjeg pada. Ravnim polugu mjenjača, lijepim staklo žmigavca. Bavim se i kilometar-sajlom, jer je brzinomjer otkazao (to nema veze s padom).

Lakpass

Nakon zamjene brojčanik više ne vrti pređene kilometre. Od sada ću se orijentirati prema BMW-ima. Nastavljamo katastrofalno lošom cestom. U Ahmad Walu tankamo na sličan način kao i jučer, benzin nam ulijevaju vrčevima, kroz krpu kao filter. Kroz Nushki samo prolazimo. Tako smo se i dogovorili, u Pakistanu se ne zaustavljamo ako baš ne trebamo. Treba ga što prije proći, ipak je to opasna zemlja. Sada smo samo nekoliko kilometara od Afganistana.

Cesta se iz pustinje ponovo penje u brda. Prolazimo kroz još nekoliko policijskih kontrola. Ili nas oni upisuju ili se moramo sami upisati u njihove knjige. Naoružani su do zuba, ali nam ne rade nikakve probleme. Vozimo grubim makadamom strmo uzbrdo. Napredujemo sporo. Cesta je široka, pa nas na tom lošem putu prestižu sve vrste vozila, a mi smo u oblacima prašine. Tako stižemo na vrh prijevoja Lakpass. Koliko je visok, ne piše nigdje, pa niti na auto-karti.

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Lakpass

Lakpass

Quetta - pod oružanom pratnjom

Pružna se lijep pogled u daljinu, sve do susjednog Afganistana. Već smo blizu Quette, glavnog grada Baluchistana, smještenog na nadmorskoj visini od 1900 metara. S prijevoja se oprezno spuštamo na drugu stranu, ususret nam gmižu kolone kamiona i autobusa. Putnici u pretrpanim autobusima sjede i na krovu, isto tako na krovu sjede i na kamionima. Nailazimo na prevrnuti autobus, skoro je potpuno prepriječio cestu. Očito se prebrzo spuštao. Možda su mu otkazale kočnice? Zaustavljaju nas na policijskoj kontrolnoj točki. Kažu nam da pričeka, doći će pratnja po nas. To je ono o čemu smo čitali, pod oružanom pratnjom kroz Quettu! Stigao je policijski pick-up, dvoje bradatih policajaca naoružanih Kalašnjikovima stoje na stražnjem dijelu vozila, a mi se iza njih probijamo kroz Quettu. Ovdje

je gužva, jer su tu osim automobila i magareće i konjske zaprege, biciklisti, motorne rikše... Nisam vidio niti jednu zgradu višu od dva kata, a grad je veličine Zagreba. Mnogo je policije i vojske po ulicama. Nakon nekoliko kilometara naša se pratnja smjenjuje. Dobivamo četvoricu policajaca na dva motorčića od 125 ccm. Na leđima im vise Kalašnjikovi, a jedan preko volana ima obješenu vrećicu s krumpirom i lukom. Čovjek je bio za radnog vremena na tržnici! Stižemo do pravog pravcatog mitraljeskog gnijezda. Vojnici ili policajci, niti sam ne znam što su, srdačno nam pružaju ruku dobrodošlice. Moram napomenuti da se cijela ta pratnja vrlo lijepo odnosila prema nama. Ovdje smo skoro pola sata čekali na sljedeće. To sam iskoristio za jedan foto-shooting prometa u Quetti. Svašta se tu

može vidjeti, razni kičasti automobili, kamioni, autobusi, pretovareni teretnjaci i kombiji, putnici po krovovima autobusa, Baluči u bijelom na motorima, a mnogo je i vojske, ipak je ovdje skoro ratno stanje. Konačno dolazi po nas policijski pick-up, vodi nas do sljedeće benzinske, već na izlazu iz Quette, a tanka se na uobičajeni način. Desetak kilometara dalje se zaustavljamo, rukujemo se sa policajcima, slobodni smo, dalje smijemo sami. Lijevo od nas planine masiva Toba Kakar; ceste postaju široke, makadamske sa grubim kamenjem. Teško mi je voziti po tome, prestiću me rijetka vozila, pa

sam bijel od prašine. U gradu Muslim Bagh se zaustavljamo, u trgovinici kupujemo sokove, te vodu koju uzimamo sa sobom. Vrućina je ubitačna. Opkoljeni smo Balučima, gotovo svi su obučeni u bijelo. Samo djeca nose i tamnije halje. Prema nama se odnose prijateljski. Prašnjavom cestom

Quetta - pod oružanom pratnjom

"SUPERBIKE" servis & shop

TRIUMPH

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-17 h, subotom 8-12

Kroz Baluchistan

Kroz Baluchistan

Quetta - pod oružanom pratnjom

Tankanje u Baluchistanu

Muslimbagh

idemo dalje. U Saifullachu nailazimo na prvu normalnu benzinsku pumpu u Pakistanu, iako smo još u Baluchistanu. Ovdje se oko nas skupilo oko stotinu ljudi, najviše djece. Tolika je gužva, da ne možemo jedni do drugih, ne možemo razgovarati. Cesta je i nadalje uska, bježimo u stranu od kamiona, koji kao da imaju samo jednu želju: pregaziti nas. Bliži se mrak, vozimo kroz krda deva koja bezbrižno šecu preko ceste u potrazi za pokojom vlati trave u pustinji. Na vidiku je oluja, gomilaju se olovni oblaci. Cesta postaje sve lošija, vozim ponekad u prvoj brzini, a auspuh udara u cestu. Vožnja tako postaje po život opasna, a naselja nigdje na vidiku. U mrklom mraku molim boga da nađemo bilo što gdje bi se moglo prenoćiti. A onda smo ugledali ukrašene, blještave kamione na velikom parkingu, te omanji ugostiteljski objekt. To je nešto za nas! Napravili smo nekoliko odličnih fotki u tom

kamionskom blještavilu, sjeli na terasu na tepih, te dobili gulaše nalik jučerašnjim. Bradonje u bijelom, koji sjede sa nama, sa zanimanjem nas promatraju, čak razgovaramo sa njima mješavinom balučistanskog, hrvatskog i engleskog jezika. Prijeteća oluja odmakla je, munje sijevaju daleko od nas. Liježemo vani, nedaleko restorana. Opet nemamo izbora, druga je noć u Baluchistanu bez krova nad glavom! A danas nam je možda bio i najnaporniji dan cijelog puta. Tortura je trajala cijeli dan, počevši od loših cesta, oružane pratnje kroz Quettu, pa sve do bezuspješnog traženja prenoćišta kroz nadolazeću oluju. Prošli smo tako 415 kilometara, više kroz Baluchistan u jednom danu zaista ne ide.

Rano jutro je u Baluchistanu, iza planina na horizontu pojavljuje se sunce. Rijetki kamioni pozdravljaju nas svojim gromoglasnim sirenama. Nakon pola sata vožnje na jednoj smo

policijskoj kontroli, mislimo samo rutinski, kao i mnogo puta do sada. Međutim, vojnik na rampi nas upućuje sa motorima u dvorište u kojem je jedna omanja kuća. Stotinu metara dalje nazire se kasarna. Vojnik nas vodi u prostoriju s urednim krevetom, na kojem je snježno bijela posteljina. Kaže nam na engleskom da legnemo, da malo odspavamo. Rano je jutro, spavali smo do prije jedan sat, što je ovome? Odbijamo, ali on je uporan. Svi zajedno izlazimo van, na dnevno svjetlo, ne damo se smesti. Tu je još nekoliko vojnika, nitko ne zna više od nekoliko najosnovnijih riječi engleskog. Shvaćamo da moramo čekati da se probudi zapovjednik koji spava u kasarni. Donose nam stolice, mi proučavamo kartu, razgovaramo. Prošlo je dva sata, postajemo nervozni. Nude nas čajem, vodom, sve odbijamo, imamo svojeg pića, a ovi ovdje nisu nam nimalo simpatični. Inzistiraju svakih pola sata da legne-

mo. Konačno dolazi mlađi zapovjednik, jednog po jednog nas uvodi u onu sobu sa krevetom, upisuje naše podatke. Kada je završio sa Raketom i sa mnom, na redu su Helga i Georg. Pred vratima čujem da nešto nije u redu, unutra je svađa. Ulazim unutra, no tjera me van. Morao sam izaći, ali samo do vrata. Unutra je i dalje trajala žučna rasprava, zapovjednik je tvrdio da Helga nije Helga, pošto je u putovnici fotografija s plavom kosom, a sada je crnka. Čak je Helgu taknuo po kosi. Umirujuća činjenica bila je da nam je svima vratio putovnice. No i nadalje nismo smjeli krenuti. Morali smo čekati nešto, ali nitko nam nije mogao objasniti što. Ispitali smo vojnike u čemu je problem, slijegali su ramenima. Jedan je izgovarao jednu nerazumljivu riječ, nešto kao «quersinada». Ja sam shvatio da bi to u prijevodu trebalo značiti naredba. U međuvremenu su se pojavili još neki vojnici, koji su bili

Pakistan, Baluchistan - Jamalwal

Jamalwal

Ovdje su nas držali sedam sati

Dhanasar, Sulaiman Range

Dhanasar, Sulaiman Range

Sulaiman Range - ovu rijeku moramo proći

Čekamo pred rijekom

Sulaiman Range

sve samo ne ugodni. I imali su nastrane sklonosti, postajali su sve otvoreniji u svojim namjerama, a mi smo ih pokušavali ignorirati. No, nisu bili agresivni. Svejedno, nimalo ugodna situacija. Jedan, koji mi se činio najnormalnijim, pokušao mi je objasniti da nismo oti, da ćemo uskoro moći dalje. Nakon pet-šest sati neizvjesnosti pojavio se, vjerojatno sa spavanja, neki novi oficir, izgledao mi je pouzdan. Nekako je objasnio da će po njega doći vojno vozilo i odvesti ga u Zhob, grad udaljen nekih 40 kilometara, a to bi ujedno bila i naša pratnja koju tako dugo čekamo. Čudno u cijelom ovom događaju je da smo sve smjeli fotografirati koliko želimo - i objekt i vojnike. Uglavnom, taj Gawal Post 115 Wing Zhob Militia, kako je pisalo na ulazu, nikada neću zaboraviti. Daljnjih sat vremena onaj oficir nestrpljivo je, kao i mi, čekao svoj prijevoz, koji nikako da stigne. I, nakon 7 sati našeg zatočeništva, došao

je do nas onaj mladi oficir od jutros i rekao nam: GO!

Kasnije smo razmišljali, vjerojatno se čekala oružana pratnja za nas, koja nikako da stigne, pa je i njima dozlogrdilo, te su nas pustili same. Ali, mi smo izgubili dragocjeni dan, tako da niti danas nećemo izaći iz Baluchistana. Prošli smo grad Zhob, nastavili kroz korita isušanih rijeka, negdje se jedva probijajući kroz žitko blato. Počeli smo se dizati u planine Sulaiman Range. Visoko smo, između najviših vrhova tog gorja, lijevo od nas je vrh Takht-i-Sulaiman visok 3411 metara. U seocu Dhanasar je i vojna, tj. policijska baza, veća nego obično i zadnja koju smo prošli u Pakistanu. Ipak, danas izlazimo iz Baluchistana, osim Južnog Waziristana najozloglašenije pokrajine. 1.100 kilometara Baluchistana je iza nas!!! Naravno, treba još dodati i nekoliko stotina kilometara iranskog dijela, koji nam nije bio toliko problematičan. Na izlazu

nemamo baš nikakvih problema. Bradati vojnici, ili policajci, nemam pojma što su, odjeveni su u duge, crne halje, a kao i svugdje, naoružani su do zuba. North-West Frontier Province je pred nama, planine su još oko nas. Nekoliko kilometara dalje i onako jedna, uska asfaltna cesta jednostavno nestaje, a pred nama je nabujala rijeka! Na drugoj obali makadamski put izlazi iz bujice. Što sada? Pa ja to Yamahom ne mogu proći! Predlažem da se vratimo do Quette, pa da južnim Pakistanom, uz rijeku Ind dođemo do Faisalabada. To je obilazak od oko 1400 kilometara! Georg kaže da jednostavno moram kroz rijeku! Dolazi kamion, ulazi ravno u rijeku. Pratim ga, očito zna put gdje je rijeka najplića. Georg prvi od nas motorom ulazi u vodu, Rakela i ja gazimo iza njega vodu do koljena, pridržavamo ga. Ide nekako, prvi motor je na drugoj obali. Sada sam ja na redu! Pridržavaju i mene, ide bolje nego

sam mislio. Auspuh je pod vodom, a ja sam mokar i preko koljena. Najteže je bilo na samom kraju, tj. izaći iz rijeke. Odabrao sam pogrešnu putanju, pa je izlazak uslijedio na strmini. Yamaha je urlala, zvuk je bio nalik onom izvanbrodskog motora, ali je iz vode sretno izašla. Ponosno sam se čudio samom sebi kako sam to izveo. Rakela je prošao posljednji, na obali je izljevao vodu iz čizama. Ja nisam, baš me ugodno hladilo na ovoj vrućini. Iako smo prilično visoko, vrućina je samo malo popustila. Sretni nakon dobro obavljenog posla, raspravljamo s vozačima koji čekaju na prijelazu rijeke, te nastavljamo put. Ali, samo deset minuta kasnije pred nama je još jedna rijeka, mnogo dublja od one koju smo prošli! Nadomak suprotne obale u vodi je zaglavljeno kamion. Ovo zaista ne možemo proći! Iza nas se skupljaju kamioni, i oni su nemoćni. Mladić nam kaže da su nakon ove pred nama još dvije rijeke.

Sulaiman Range

Dolina rijeke Indust

Dolina rijeke Indust

Dera Ghazi Khan

Dera Ghazi Khan

Razgovaramo s kamiondžijama, kažu da pričekamo sat vremena i nivo vode će pasti. Mrači se, pa nam ne preostaje ništa drugo nego da treći put u Pakistanu noćimo na otvorenom. Ovo bar više nije Baluchistan. Ali je zato samo 30 kilometara do Južnog Waziristana, najopasnije pokrajine,

gdje gotovo svaki dan nešto eksplođira, a mrtvi se broje u desecima. A u ovim brdima navodno se skriva Osama Bin Laden! Kamiondžije kažu da ovdje nije nimalo opasno, pa smo naš logor postavili na ravnom platou pored rijeke. 'Skompali' smo se s ljudima koji, kao i mi, čekaju da vodostaj padne. Dobri su to ljudi, donijeli su nam grožđe, a i to je nešto, obzirom da danas nismo ništa jeli. Nije bilo prilike za to, bili smo dobar dio dana u zatočeništvu, pa onda ovaj show sa rijekama. Današnjih 170 kilometara je za pamćenje...

Toplu pakistansku noć proveli smo dobro, Osama nam nije došao u posjet. Spakirali smo se s prvim nagovještajem dana, a rijeka je potpuno presušila, ostalo je samo blato. Meni ni to nije bilo jednostavno proći: blato pomiješano sa skliskim, velikim kamenjem. Nekoliko minuta kasnije isto sam tako prešao preko još dvije takve rijeke. Cesta nas vodi kroz divlje, romantičke kanjone, duboko dolje peni se rijeka. Nedirnuta je tu priroda, potpuna divljina. Napredujemo sporo, više je makadama nego asfalta, a nekada je i bolje da je makadam, toliko je asfalt loš. «Allah forgive us» česta je parola na velikom kamenju pored puta. Nekada su kanjoni toliko duboki, da se nebo jedva vidi. Vozila skoro da nema, osim pokojeg kamiona, ali su zato česta krda deva. Kao u

Pakistan, Punjab - preko Indusa

neka davna vremena, karavane sele u doline, uskoro dolazi zima. Cijele su to obitelji, a osim deva i ljudi, tu su još magarci, psi, koze, ovce... Mališani su najčešće u sedlu, a već osmogodišnja djeca predvode svoj dio krda. Sve što posjeduju na leđima je njihovih životinja. Čini mi se da žive spokojno, mislim da nisu suočeni s gomilom problema kao mi. Ali, motorizacija stiže i ovamo: na kraju karavane dvojica muškaraca na manjim motociklima, a preko rezervoara položen je

Kalašnjikov. To je ovdje normalno, već smo više puta vidali obične ljude s oružjem. Tako oni prolaze, mi ih fotografiramo, oni očito baš i nisu presretni time. Fotografiram i idilične planine, a na dnu kanjona leži rastrgani kamion. Vozač tu nije dobro prošao. Prestižemo pastira s velikim stadom smeđih ovaca. I on se spušta u dolinu. Dolazimo u neko selo, već smo nadomak doline, žedni smo, postaje opet vruće. Tu je neka birtija, vani su parkirani malena Honda i

Agram

životno i
dobrovoljno zdravstveno
osiguranje

Život i bezbrižnost!

Sigurnost i zdravlje!

Povjerenje i sreća! U paketu

Life plus!

Polica životnog osiguranja i **poklon** polica dobrovoljnog zdravstvenog osiguranja ... zajedno!

Agram life
POLIKLINIKA
SUNCE

Pustinja Thal Desert, 50°C

Haidarabad

Haidarabad

koza. Ulazimo, osoblje spava na podu. Jedan, koji je bio budan, odlazi nam po piće, vraća se za nekoliko minuta sa sokovima. U Darabanu nalazimo benzinsku. I ovdje nam toče iz plastičnih boca. Ceste postaju bolje, iako su pune životinja, najviše krava i deva. Oko nas je sve više močvara, približavamo se rijeci Ind, ili po njihovom Indus. Često se zaustavljamo pored malih trgovina, kupujemo sokove i vodu. Temperatura je znatno iznad 40 stupnjeva. Ja još uvijek vozim u kompletnom Goretex odijelu, ne želim riskirati da mi se nešto ozbiljnije dogodi u slučaju pada. Promet je itekako opasan, a ovdje je sve gušći. Približavamo se kakvoj-takvoj civilizaciji, dolazimo u grad Dera Ismail Khan. Ulice su pune biciklista i motorista u bijelim plahutama, a i automobila ima više. Nailazimo i na Yamaha

i Honda moto-servise. Ali, nema tu većih motora od 125 ccm, a disk-kočnice mogu samo sanjati. Kacige ovdje ne postoje. Umjesto toga glavu omotaju bijelom maramom.

Na mostu smo preko rijeke Ind, velika je kao more. Ulazimo u sljedeću saveznu državu, Punjab. Kroz gradove Darya Khan i Bhakkar stigli smo u pustinju Thal. 120 km samo je pijesak, ovo je prava pješčana pustinja. Tek ponegdje koje drvo ili busen trave. Opet je pedeset stupnjeva, a ja paradiram u Goretexu. Mokar sam od znoja kao da sam se okupao. Ceste nam više nisu problem, a u pustinji samo treba paziti na pijesak, koji je nekad suzi na samo nekoliko metara širine. Sada smo u blizini rijeke Chenab, pustinja je iza nas, u zelenom smo močvarnom području. Zelena polja riže. Ogromni, lijeni,

crni bikovi leže u sjenama drveća, a ljudi isto tako. Velika je gužva oko nas, gdje god se zaustavili. Nema više policijskih rampi, zaustavili su nas još samo na ulazu u Punjab, radi znatije. Sve vrvi od žutih trokolica, a one su najčešće marke Qingqi i Suzuki. Benziinske konačno postaju benzinske, pa u gradu Jhang tankamo na nekakav normalan način. Arhitektura se nije mnogo promijenila u usporedbi sa zapadnim dijelom Pakistana, ostale su to niske, smeđe kućice bez krovova. Meni postaje loše, jako loše. Vrtoglavica, umor, ne mogu dalje voziti. Potpuno mi je jasno zašto. Tko

može izdržati na pedeset stupnjeva u Goretexu? Zaustavljamo se, ispijamo nekoliko Pepsi-cola, najčešće piće ovdje. Skidam barem jaknu, sutraću i Goretex hlače. Dobrom cestom stižemo u Faisalabad, veliki grad koji zaista nalikuju gradu. Dominiraju velike reklame za Pepsi-colu, noviji

Faisalabad

MOTOBENCONY

Hegedušićeva 12, Zagreb

tel. 01/2302 922

Prodaja motocikala i skutera:

Benelli

KEEWAY

Magelli
ZONGSHEN

JAKNE
od **690 kn**

KOMBINEZONI
od **3.000 kn**

KACIGE
od **199 kn**

Moto oprema renomiranih
svjetskih proizvođača

Popusti od 10 - 30%

Široka ponuda rezervnih dijelova i dodatne opreme za motocikle i skutere

Konačno Indija

Kroz Indiju

Promet kroz Indiju

Rajpura - večera

Rajpura - i oni su spavali s nama

automobili, a sve je mnogo urednije nego dosad viđeno u Pakistanu. Lagana kišica nije nas natjerala da stavimo jakne, u stvari nas je osvježila. Zgrade su nešto više, čak i po nekoliko katova. Prošli smo cijelim gradom da bismo stigli do autoceste koja vodi na sjever, do Islamabada, glavnog grada Pakistana, te prema istoku do Lahorea, kamo mi namjeravamo. Kao i u Iranu, i ovdje je znak zabrane za pješake, bicikle, ručna kolica, traktore, motocikle i životinjske zaprege. Na naplatnim kućicama prišao nam je policajac i rekao da se okrenemo. Pokušali smo ga uvjeriti u suprotno, on je nekome telefonirao, te nam objasnio da nas ne smije pustiti. Vratili smo se do centra Faisalabada i potražili običnu cestu. A i ona je kao autocesta, ali prolazi kroz sela. Preko nje su pješački prijelazi, po njoj voze sve vrste vozila, a mnogi traktori, kamioni i magareće zaprege voze u suprotnom smjeru. Česte su naplatne

kućice, a za motore postoji posebni trak, bez naplate. Treba biti više nego oprezan, jer svako malo preko ograde na cestu preskoči pješak, a biciklisti mijenjaju vozne trake bez upozorenja. Prošli smo tako kroz Sekhupuru i još neke manje gradiće. Brzo smo se dokopali Lahorea, a tamo je prometni kaos. I motorima se teško probijati kroz tu ludnicu. Putokaza nema nijednog. Pitamo policajce, oni nam pokazuju smjer. Našu muku vidio je simpatičan stanovnik Lahorea sa curicom kao suvozačicom na malenoj Hondi, pa nam se ponudio za vodiča. Lahore je baš takav kakvim sam zamišljao gradove u Pakistanu: po zgradama su šarene reklame ispisane hijeroglifima, a sve vrvi trokolicama, javnim prijevoznim sredstvom. Naravno, motoriči su ovdje u većem broju od automobila, a puno je magarećih zaprega za prijevoz ljudi, ali i tereta. Cilj nam je što prije preći Lahore, ali i tankati, kako bismo se riješili viš-

ka pakistanskih rupija. Kada smo se dokopali glavne ceste koja vodi prema indijskoj granici, pozdravili smo se s ocem i kćeri koji su nas tako lijepo proveli kroz veliki, kaotični Lahore. Sumrak je, a do granice je tridesetak kilometara. To je jedina otvorena granica između Pakistana i Indije, jer su te dvije države faktički u ratnom stanju zbog spora oko Kašmira. Veliki je to kompleks, ali i ovdje navečer ne možemo obaviti carinske formalnosti. U pakistanskom dijelu solidan je hotel. Ali, pojam 'solidan' nemojte shvatiti doslovno. Prastara klima cementom je nalijepljena na zid, struja nestaje neprestano, slavine ostaju u ruci, a po zidu sobe plaze gušteri dugi i do 10 centimetara. Ovdje sam, prvi put nakon Turske, na mobitelu dobio signal, i to indijski, pa sam se mogao javiti u Hrvatsku. Zvao sam navečer, kod nas je bilo vrlo kasno, obzirom da je vremenska razlika 3 i pol sata. Osoblje nas prihvaća srdačno, a

nakon nekoliko dana svačega dobivamo jelo servirano u čistim, bijelim tanjurima. Ovdje je nakon četiri dana paklenih vrućina i spavanja na otvorenom prva prilika za tuširanje! A hotel su morali širom otvoriti nakon što smo mi skinuli našu odjeću! Nama je naročito bio oduševljen ćelavi starac sa dugom, sijedom bradom u bijeloj halji, uvijek raspoložen za zezanciju. U toku razgovora ustanovili smo da je prilično mlađi od mene... Zadnja nam je noć u Pakistanu, danas smo prošli 580 kilometara.

Jutro je. Samo što sam se otuširao i stavio čistu majicu, odmah sam ponovo mokar od znoja, toliko je vruće i sparno. Preostale pakistanske rupije mijenjamo u indijske, jer su moji prijatelji već nagovijestili da se ne misle vraćati Pakistanom. Ja nisam bio tog mišljenja, no ipak sam promijenio novac. Nakon obilnog doručka obavljamo carinske formalnosti, a sve teče glatko, pa u

Kroz Indiju

Meerut

Sвета rijeka Ganges kod Garhmuktesara

Bareilly

Bareilly

Kroz saveznu državu Uttar Pradesh

Bareilly - svetište jedne od sekti

Kroz saveznu državu Uttar Pradesh

Bareilly - svetište jedne od sekti

roku sat vremena ulazimo u Indiju! Veliki je to trenutak za sve nas, ja o ovome sanjam godinama. Ostvario sam jedan od svojih životnih snova, motorom sam u Indiji! Ulaz u državu nešto je posebno, pred nama su velika vrata sa natpisom INDIA, na hijeroglifima, ali i na latinici. I onako je engleski jezik važan ovdje, kao i u Pakistanu, i kasnije u Nepal. Gotovo svi ga govore, obvezan je u školama. Englezi su ovdje dugo vladali i zato je to tako, kao i ona glupa vožnja lijevom stranom. Prije no što predamo putovnice, fotografiram se na ulazu s vojnicima. I ovdje su svi vrlo ljubazni. Prometa na toj velikoj granici nema, a robu između dviju država na glavama nose nosači uredno odjeveni u plavo, u koloni po jedan, kao vojska. Obavljamo carinske formalnosti s elegantnim policajcima, spremnima za razgovor. Ipak, to je jedina granica na cijelom putovanju gdje su nam pregledavali stva-

ri, i to Rakeli i Georgu. Kada sam ja došao na red, valjda su shvatili da smo čisti, pa nisam morao otvarati kofere. A sve to radi droge, pokazuju nam nekoliko zaplijenjenih vozila. Ovo je nekada bio put hipija, a mi smo bikeri, a ne hipiji.

Prvi su nam kilometri Indije, vozimo prema Amritsar. Cesta je dobra, a svi pretječu kao da nas nema i mi moramo bježati na rub ceste. Amritsar obilazimo, cesta prema Jalandharu vrvi od vozila svih vrsta i svetih krava koje treba običi. Vozio sam kroz mnogo ludih zemalja, ali ovako nešto još nisam doživio. Kamioni imaju prednost nad kombijima, kombiji su jači od automobila, a ovi od motocikala. Ako se ne maknemo na rub ceste, gotovi smo. Trostruka su to pretjecanja, a svi slabiji bježe. I to je tako, tako se ovdje vozi, a sve to pri brzinama od oko 100 km/h. Usprkos tome što su ceste solidne, nemoguće je brže voziti u ovom kaosu. Tako je bilo po

cijeloj Indiji. Nesreću nisam vidio niti jednu!

Ponekad vozimo mnogo sporije nego što sam naveo, a u gradovima, kojih je bezbroj, stojimo u gužvi i čekamo. Indija je napučena, premasila je brojku od milijarde stanovnika. Zaustavljamo se na ručku, ulazimo u kuhinju da vidimo što se nudi. Kuha se na kamenju peći, hrana je u velikim loncima, u svaki se smije zaviriti. Ne bih baš mogao reći da je čisto i uredno, ali ja ne biram mnogo. Oabrao sam nekakvo nedefinirano jelo, ljuto začinjeno. Prije Ludhiane srećemo prvog jahača na slonu, a kroz sam grad jedva smo se probili. U toku je nekakva fešta, trešti glasna indijska muzika. Benzinske crpke su u Indiji normalne, ima ih dovoljno i benzin je dobre kvalitete, a stoji nešto manje nego kod nas. I u Indiji su motocikli uglavnom oni od 125 ccm, a vozači, svi redom, umjesto kaciga nose turbane. Nekoliko takvih motorista vidjeli

smo i s puškama u ruci. Iz kojeg razloga, zaista ne znam. Nakon danas prevaljenih 262 kilometra smračilo se i u Rajpuri smo našli prenoćište Kanwal Resorts. Ljuta piletina bila je odlična, a od nekuda su nam donijeli i pivo. Po zidovima soba plazili su gušteri, ja i Rakela imali smo ih barem pet. Netko od nas se pobunio, a osoblje se čudilo, u čemu je problem ako po sobi šeću gušteri? Neće nam gušteri ništa, kažu.

U gradu Ambala ulazimo u centar, tražimo internet, moji prijatelji traže mogućnost povratka da izbjegnju Pakistan. Nevidena gužva je oko nas, stotinu ljudi došlo je da nas vidi. Jedan od nas uvijek je u blizini motora. Kasnije uz cestu jedemo kao i jučer, kuhaju nam na kamenim pećima. Ovu puta dobili smo pun tanjur nekakve žute mase i salatu koju nisam mogao pojesti. Začinjena je nečim što mi nikako ne odgovara. Blizu Delhija smo, svi osim mene žele ga običi, pa

Kroz saveznu državu Uttar Pradesh

Khatima, savezna država Uttaranchal

Khatima, savezna država Uttaranchal

Preko rijeke Khola

Welcome to Nepal

Granica Kanchanpur - Nepalska strana

ga na moju veliku žalost i obilazimo. I tu počinju muke s cestama, što u Indiji nisam očekivao. Osim što su gužve po selima, put je razrovan, pa sada shvaćam da ćemo u Indiji izgubiti puno više vremena od planiranog. Ušli smo u Uttar Pradesh, treću indijsku saveznu državu na našem putu, nakon Punjaba i Haryane. A ovdje, izvan glavnih putova, Indija nam pokazuje sve svoje čari. Egzotika na svakom koraku: sela sazidana od zemlje, kanali i rječice u kojima se kupaju životinje, šareno obučene žene, ali i gomila smeća posvuda. Tu su i majmuni, radoznalo sjede u travi do ceste i promatraju nas. Stižemo u Meerut, krave su svuda oko nas. Nitko ih ne smije dirati, to su svete životinje hindusa. Ako krava spava na cesti, svi je uredno obilaze. Ili ako stoji na sredini prometne glavne ceste, ona je

zakon! Srećemo i zaprege upregnute devama, a prevoze najteže terete, npr. građevni materijal. Zaustavljamo se pored česme gdje se stanovnici opskrbljuju vodom. Ispiremo znoj sa sebe, ali vodu iz česme ne pijemo, koristimo samo flaširanu. Ponovno srećemo majmune, cijela ekipa skače po drveću. Teško ih je fotografirati jer su vrlo temperamentni, nikada ne miruju. Konačno smo opet na glavnoj cesti, na onoj kojom bismo stigli da smo vozili kroz Delhi. Vodi prema istoku i prema najzapadnijoj nepalskoj granici. Većina moje ekipe odlučila je da prije ostatka Indije posjetimo Nepal, pa sam se i ja tome pokorio. Zaustavljamo se na mostu preko svete rijeke Ganges (po indijskom Ganga). Sve je baš onako kako sam i zamišljao: široka, blatna rijeka, u blatu poslagani plavi čamci oko kojih se kupaju djeca,

na obali štandovi za prodaju svačega, a iza toga stube prema prvim kućama grada Garhmuktesara. Malo smo uživali u prizoru te nastavili put. Usput u manjim rijekama vidimo žene kako peru rublje, djecu kako se kupaju. A u sumrak ta glavna cesta postaje toliko loša, da vozim u prvoj ili drugoj brzini. Rupe su duboke i do 30 centimetara, kilometrima nema asfalta. Po mraku se u toj prašini ne vidi ništa, a gusti indijski promet prijete sa svih strana. I kao za inat, nikakvog grada u blizini. Htio sam stati i leći bilo gdje, ali sam nekako izdržao dva sata takve vožnje i stigao do Bareillya. U tome gradu obišli smo pet-šest hotela i svi su bili popunjeni jer se održavala nekakva manifestacija. Tek oko 22 sata našli smo jedan hotel sa slobodnim sobama (s gušterima), a motocikle smo ugurali u predvorje hotela. Otišli smo

na večeru te prošetali gradom punim smeća. A krave traže hranu baš u tom smeću! I današnja 472 km bila su nam vrlo naporna.

Sljedeće jutro obilazimo Bareilly. Čini se ipak ljepši i uredniji nego protekle večeri. Rikše su ovdje zakon, na pedale ili motorne. Grad je ispunjen ogromnim reklamama svih boja. Kruh se peče na ulici, vulkanizer popravlja gume isto tako na ulici. Naišli smo na neko svetište, čitavo u crvenoj boji. Osim hinduizma, u Indiji postoji još stotine drugih vjera. Iz Barreillyja vozimo prema sjeveru kroz guste drvorede, a majmuni svugdje oko nas. Prošli smo grad Pilibith. Promet je rjeđi, ali automobilski, no zato je više raznih životinja po cesti. Ulazimo u saveznu državu Uttaranchal, kojom trebamo preći tek tridesetak kilometara. Khatima je

KYON JE PRAVI IZBOR!

KYON SPORTS
COLLECTION 2008

								
39 eura	40 eura	29 eura	40 eura	39 eura	39 eura	29 eura	39 eura	39 eura

- > KACIGE SA ECE 2205 CERTIFIKATOM
- > POSEBNE POGODNOSTI ZA DILERE - ODGODA PLAĆANJA DO 90 DANA

- > NAJNIŽE CIJENE U EUROPI
- > MOGUĆA DOSTAVA NA ADRESU KUPCA
- > TRAZIMO STRATEŠKE PARTNERE U HRVATSKOJ

- > CIJENE SU VP SA PLAĆENOM CARINOM I PDV-om, Fco ZAGREB

Dodatne informacije na:
095-8947707, 01-3644166
kyon@zg.t-com.hr

BIKERI DOBRODOŠLI!

Drago nam je što možemo objaviti da smo otvorili novu stanicu za Vas u **Brsečinama (20 km od Dubrovnika)**, mjesto gdje možete parkirati svoje motore, popraviti ih, te se dobro zabaviti u ugodnoj domaćoj atmosferi. Nudimo smještaj **na samoj obali, 2 m od mora**, bar, roštilj, vodiča za područje Dubrovnika i Crne Gore, vožnju kajakom, stolni tenis, kućno kino, malo košarkaško igralište, mogućnost organiziranja raznih druženja, partija i ostalog... Stoga, ukoliko imate želju, a mi je možemo ispuniti, javite nam se!

Kontakt broj: 091 5976 742 / 099 5096 486 • E-mail: ana.sobota@hotmail.com

Kroz jug Nepala

Kroz jug Nepala

Kroz jug Nepala

grad bicikla i rikša, a vrijeme je završetka jutarnje školske smjene, pa je zanimljivo pogledati uredno odjevene učenike na putu iz škole. Odjeveni su u plavo-bijele uniforme. Ovdje mi se Indija sviđa daleko više nego, primjerice, okolica Delhija ili Bareillyja. Tu je sve smirenije, a i manje prljavo. Kaotični promet je nestao, ljudi nam se prijateljski smiješe. Sve je zeleno, drveće je visoko, tu su i palme i ostalo tropsko bilje. U tropima smo, u predvorju najvišeg gorja na svijetu, u nizini ispod Himalaje! Trinaest kilometara od Khatime nalazi se gradić Banbasa. Dolazimo na raskršnicu, tu je putokaz za Mahendra Nagar - Nepal! Još je samo nekoliko kilometara do granice. Moramo još proći i most preko rijeke Sarde (ili Chauke, drugo ime). Rijeka je široka, s pogledom na planine Mahabharat Range,

koje se protežu cijelim jugom oko 900 kilometara dugog Nepala. Iza tih planina uzdiže se Himalaja. Nepal je zemlja stisnuta između Indije na jugu i Tibeta, tj. Kine na sjeveru. Cijelom dužinom uz indijsku granicu tropska je dolina, a zatim se reljef naglo uzdiže u navedena dva gorja. Uskim mostom jedva prolazimo, mičemo se uz sam rub željezne konstrukcije konjskim zapregama, koje ovdje služe za prijevoz ljudi. Poslije mosta cesta nestaje, šljunčanom stazom, uz izvjesnu dozu straha, spuštam se prema oronulim barakama. To je granica, indijska strana. Ljubazni carinici brzo nam rješavaju papire, ionako smo jedini. A zatim prema Nepalu. Prolazimo dva-tri kilometara makadamskog puta, oko nas koze i majmuni koji se zajedno zabavljaju. Mali drveni most preko uske rječice vodi

nas u Nepal. Razdragana djeca skaču s mosta, pozdravljaju nas. Već na tom mostu shvatio sam da je Nepal obećana zemlja. A nisam niti slutio da ću se zadržati čak 21 dan.

Dobivamo vizu na 3 dana, besplatno, jer smo mislili ostati samo dva. Bilo bi suvišno govoriti o ljubaznosti osoblja na granici. Pet kilometara je do Mahendra Nagara. Zaustavljamo se na ručku, upoznajemo se s nepalskom kuhinjom. Ljuća ne može biti. Nema jela bez mnogo, mnogo curryja. Kada se naruči nepalski ručak, dobije se juha, riža, meso u umaku, pirjano povrće, povrće ukiseljeno u curryju, te salata, uglavnom od luka. A svako od nabrojanih jela servirano je na posebnom tanjuru, tako da sam pred sobom imao šest tanjura. Da ne zaboravim, koristi se i češnjak, u velikim količinama. Cijelo vrijeme boravka

Preko rijeke Karnali

u Nepalu zaudarao sam (tj. mirisao) na češnjak. Pivo Tiger doprinijelo je egzotici jela. Platili smo indijskim rupijama, nepalske još nismo imali. Ravnopravno ih svugdje primaju,

"SUPERBIKE" servis & shop

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-17 h, subotom 8-12

aprilija

MOTO GUZZI

VEMAR HELMETS

SPYKE

ADVENT

Agip

SILVER

PIAGGIO

Vespa

PRAZNA STRANICA

Bardia National Park

Bardia National Park - naš pansion

Bardia National Park

Jugom Nepala

Bardia National Park

a obračunati će vam ih po dobrom kursu. U Nepalju je ionako sve vrlo jeftino, osim ekskluzivnih hotela i restorana u turističkim središtima, a tamo ne zalazim. Nepal me sve više oduševljava. Dolinom kojom vozimo prevladavaju svjetlo zelena rižina polja i plave rijeke s pješčanom obalom. U daljini se uzdižu planine Mahabharat. Na plažama rijeka kupaju se djeca, na zelenim pašnjacima pasu krave. Nepal ima vode i zelenila u izobilju. Narod je ovdje siromašan, nemaju bogate kuće, nemaju automobile. Ali oni nisu siromašni, uz ovakvu prirodu, uz ovakvu klimu, mislim da je to raj na zemlji. Mislim da su oni sretni, vidi se to na njima. Ljudi su nasmijani, vedri, uživaju u životu. Nepal nije prljava zemlja. Za razliku od Indije, nema gomila smeća ni u prirodi niti u selima. Pri tome ne mislim da je čistoća na razini Europe - daleko od toga, no ipak je to u nekim granicama normalnog. Vozimo već desetine kilome-

tara uživajući u divnoj zemlji. Ceste su dobre. Ne predobre, ali dobre, bar za sad. Brzo ne možemo voziti, ne brže od 80 km/h. Uglavnom niti toliko. Automobila nema, tek poneki kamion ili autobus. Ali, sve je puno pješaka, biciklista, zaprega, životinja. Svi oni naviknuti su koristiti cestu u punoj širini. Kako prometa nema, nema niti opasnosti. Privatnih automobila, osim u velikim gradovima, nema. Ovdje čak ne posjeduju niti male motocikle. Bicikli služe i kao transportno sredstvo. Žene guraju bicikle pretovarene travom, šibljem i ostalim plodovima zemlje. Mostovima smo prešli bezbrojne rijeke, svaka rijeka ima svoju pješčanu plažu, a djeca to obilato koriste. Vruće je, preko četrdeset stupnjeva. Kasno popodne je, žene vode stoku s paše. Odjevene su šareno, u sve moguće boje. I životinje su različite, najviše je krava i koza. Na leđima žena ogromni su snopovi granja, lišća, trave.

Prelazimo veliki most preko rijeke Karnali. Ulazimo u, kako piše na ploči, "National Park Area". Vode je još više oko nas, teče i preko ceste, pa vozimo preko bujice dvadeset centimetara duboke. Sumrak je, a pred nama velika su vrata, ulaz u Bardia National Park. Prilazi nam mladić na Yamahi 125. Kako smo kolege po motorima, slažem se s njegovom ponudom da nas odvede u Paradise Wildlife Resort, gdje radi. Ime mu je Ketchup, a mi ga slijedimo. Prebrz je za mene na toj malenoj Yamahi, po teško prohodnom putu. Pred nama se pojavljuje široka rijeka, ali nije preduboka, te je uspješno prelazim. Smočene noge ne predstavljaju problem, vruće je. Prolazimo kroz sela sazidana od blata. Put je sve teži za mene, vozimo više od pola sata. Duboko smo u džungli. Kamo nas vodi taj Ketchup? Yamaha mu se gasi svakih pet minuta i uvijek nam kaže: samo

još malo! Duboki je već mrak kada smo stigli, ali nije nam žao: Odveo nas je u Wildlife Resort. Naravno da tako nešto ne može biti uz asfalt! Smješten u prašumi, ovaj objekt od nekoliko bungalova onakav je kakav bi u Nepalju trebao i biti: podovi slamom pokrivenog bungalova su zemljani, a od blata je i cijeli objekt. Tuševi su u funkciji, pa sam najprije sprao sav smrad sa sebe. Večera je nepalska, ista kao današnji doručak, pivo je San Miguel, isto tako dobro kao ono od jutros. Osim našeg popunjen je još samo jedan bungalov, a s vlasnicima i osobljem smo se toliko zblížili, da smo se osjećali kao kod kuće. U razgovoru smo saznali da osim raznih divljih zvijeri u blizini ima i tigrova, ali još nisu nikome ništa našao učinili. Slonovi samo ponekad navrate i ne naprave veću štetu. Liježemo kasno. Danas smo Indijom i Nepalom prešli 273 km. ■

NASTAVAK U SLJEDEĆEM BROJU

Bardia National Park

Bardia National Park

Bardia National Park